

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.341 van 31 maart 2011
in de zaak A. 181.736/XII-5053**

In zake: de NV ELIA ASSET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE LINT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Liesbet Verlinden
kantoor houdend te 2610 Antwerpen
Berkenlaan 45

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 maart 2007, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 19 december 2006 van de gemeenteraad van Lint houdende invoering van een belasting op pylonen voor het dienstjaar 2007.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Patricia De Somere heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2010.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Liesbet Verlinden, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Bestreden beslissing

3. Op 19 december 2006 beslist de gemeenteraad van Lint voor het dienstjaar 2007 een belasting te heffen op pylonen. De belasting is verschuldigd door de eigenaar van een pyloon, met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld, die zich op het grondgebied van de gemeente bevindt en bedraagt 2.000 euro per pyloon.

IV. Ontvankelijkheid

4. Verwerende partij betwist in de memorie van antwoord de ontvankelijkheid van het beroep. Volgens haar is het beroep te laat omdat de belasting op 27 december 2006 werd bekendgemaakt. Ook de beslissing van het directiecomité van verzoekster om het beroep in te stellen is laattijdig, aangezien ze pas op 7 maart 2007 is genomen.

5. In het auditoraatsverslag wordt, met een verwijzing naar 's Raads arresten nrs. 192.141 tot 192.145 van 2 april 2009, uiteengezet dat niet blijkt dat ooit aan de belanghebbenden is bekendgemaakt dat het op 19 december 2006 onder voorbehoud aangenomen reglement als definitief mag worden aangezien, zodat niet is aangetoond dat het beroep is ingesteld, of dat de beslissing van het directiecomité van verzoekster is genomen, meer dan zestig dagen nadat de bestreden belasting behoorlijk werd bekendgemaakt.

Verwerende partij, die geen laatste memorie indiende, betwist deze zienswijze niet. Ook de Raad van State doet dat niet. De exceptie wordt dan ook verworpen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste en vierde middel

Uiteenzetting van de middelen

6.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de materiële-motiveringsplicht, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, en de manifeste beoordelingsvergissing, doordat de bestreden beslissing een belasting invoert vanwege de financiële toestand van de gemeente zonder dat de motivering daarvoor aanvaardbaar en afdoende is. De fiscale bedoeling van het reglement is de aanzuivering van de gemeentekas, maar de financiële noodsituatie wordt niet geëxpliciteerd en het is niet mogelijk om na te gaan of het fiscale motief aanwezig en juist is. Ook heeft verwerende partij geen redelijke en evenredige verantwoording voor het feit dat alleen de eigenaars van dragende verticale constructies en zendmasten moeten opdraaien voor de vermindering van de fiscale opbrengsten of de vermeerdering van de uitgaven.

6.2. In de memorie van wederantwoord stelt verzoekster vast dat er benevens een fiscaal motief blijkbaar ook een niet-fiscaal motief aan de belasting ten grondslag ligt. Met de niet-fiscale motivering, namelijk “de doelstelling ruimtelijke ordening te beschermen of vrijwaren”, treedt de gemeente haar materiële bevoegdheid te buiten, minstens maakt zij op een bijzonder onredelijke wijze gebruik van haar fiscale autonomie: het invorderen van de belasting zou zware gevolgen kunnen hebben op het vlak van de vaststelling van de prijzen om toegang te krijgen tot het transmissienet.

7.1. Voor het eerst in de memorie van wederantwoord voert verzoekster, in een vierde middel, aan dat verwerende partij haar bevoegdheid is te buiten gegaan en de artikelen 41, 162 en 170, § 4, van de Grondwet heeft geschonden, evenals het grondwettelijk beginsel van gemeentelijke en fiscale autonomie, en het artikel 117 van de nieuwe gemeentewet, doordat de bestreden beslissing klaarblijkelijk doelstellingen beoogt die verband houden met welbepaalde

aspecten van de ruimtelijke ordening en het leefmilieu die nochtans -impliciet, maar zeker- aan het gemeentelijk belang werden onttrokken door federale en gewestelijke normen, welke normen, samen met de gedetailleerde uitvoeringsbesluiten, een systematisch geheel vormen dat niet verenigbaar is met het uitoefenen door lokale overheden van hun autonome bevoegdheden.

Uiteengezet wordt onder meer dat de gemeenten “nooit [mogen] tussenkomen in de aspecten van de ruimtelijke ordening en van de bescherming van het leefmilieu wanneer deze aspecten reeds het voorwerp van een op zichzelf staand gedetailleerd en systematisch uitgewerkt geheel vormen, waaruit blijkt dat het federaal of regionaal bestuur zich de regeling van de betrokken aangelegenheid reeds voorbehouden heeft”, dat door “het oprichten en staande houden van pylonen financieel te ‘straffen’ en op die manier de beheerder van de hoogspanningspylonen te willen aanzetten tot de ontmanteling van het actuele bovengrondse transmissienet neemt de gemeente een standpunt in dat niet verenigbaar is met het nationaal uitrustingsplan en met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen”, dat verwerende partij door “het aanwenden van niet-fiscale doeleinden van haar belasting” een materie wil regelen die impliciet maar zeker aan de bevoegdheid van de gemeenten onttrokken is.

7.2. In de laatste memorie voegt verzoekster daar onder meer aan toe dat verwerende partij de omvang van de differentiatie slechts kan verantwoorden aan de hand van een niet-fiscaal doel en dat moet worden nagegaan of zij zo doende binnen haar beleidsbevoegdheid blijft, dan wel het beleid doorkruist dat de federale en gewestelijke overheden voeren krachtens hun toegewezen bevoegdheden. In welke mate een gemeente haar fiscale bevoegdheden mag uitoefenen op grond van niet-fiscale overwegingen die federale of gewestelijke bevoegdheden raken, moet volgens verzoekster worden benaderd “in functie van het evenredigheidsbeginsel”. Wat dat betreft meent verzoekster:

“dat de evenredigheid van de weerslag van het gemeentelijk optreden op de uitoefening, door de federale en gewestelijke overheden, van hun bevoegdheden, niet afhankelijk is van de omvang van de gevorderde bedragen. De verzoekende partij zou trouwens bezwaarlijk objectieve studies kunnen voorleggen waaruit zou blijken dat de gevorderde belastingen dermate hoog liggen dat zij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden door de federale en gewestelijke overheden onmogelijk maken. De enige situatie waarbij een belasting op hoogspanningspylonen het beleid van de federale en gewestelijke overheden niet zou doorkruisen zou men hebben indien de gevorderde bedragen onbeduidend zouden zijn, zodat bezwaarlijk

sprake zou kunnen zijn van een inmenging in de federale en gewestelijke regelgevingen.

In casu is er geen sprake van onbeduidende bedragen, wanneer de belasting gevestigd wordt ten bedrage van 2.000 € per jaar per pyloon. Dit bedrag vermenigvuldigd met het aantal pylonen in het land zou de tariefstructuur van het nationaal transmissienet voor elektriciteit aanzienlijk wijzigen.

Bij extrapolatie naar alle gemeenten zou de veralgemeende vestiging van zulk een belasting a rato van 2.000 euro per pyloon immers een totale kost van 40.000.000 euro met zich meebrengen”.

Beoordeling

8. Een belastingreglement moet net als elke andere administratieve rechtshandeling op deugdelijke motieven berusten. Die motieven dienen inzonderheid te doen blijken van het doel van de belasting.

Tot deze motieven behoort, getuige de formele motivering van de aangevochten belasting, de toestand van financiële behoefte van de gemeente, zoals die blijkt uit het begrotingsresultaat. Rekening houdend met stuk 7 van het administratief dossier -een ministeriële omzendbrief van 14 juli 2004 inzake gemeentefiscaliteit, die verwerende partij blijkbaar heeft geïnspireerd- moet tot die motieven ook het landschapsstorend karakter van pylonen gerekend worden.

9. Terecht merkt verzoekster op dat de financiële toestand van de gemeente waarnaar in de considerans van de gemeente wordt verwezen, “niet geëxpliciteerd” wordt. Niettemin spreekt zij in de laatste memorie niet het auditoraatsverslag tegen in zoverre het daarin onwaarschijnlijk wordt genoemd dat een financiële behoefte zou ontbreken. Integendeel schrijft verzoekster dat uit de gegevens van de zaak “eenvoudig” af te leiden is “dat de verwerende partij wel degelijk een fiscaal doel nastreeft, met name [...] de handhaving van een geldelijke opbrengst” (p. 3).

10. Teneinde die financiële behoefte te dekken heeft verwerende partij specifiek een bijdrageplicht ingesteld ten laste van de eigenaars van pylonen omdat die pylonen het landschap verstoren.

Verzoekster brengt de realiteit van die landschapsverstoring niet in het gedrang door te doen gelden dat haar hoogspanningspylonen “nodig en nuttig [zijn] voor zowel de gemeente als de bewoners” en dat ze “een normaal en onvermijdelijk verschijnsel uitmaken”. Ook de omstandigheid dat de pylonen

bezwaarlijk “een kost” zouden uitmaken, is niet van aard om het bestaan van de stoornis tegen te spreken, noch een beletsel voor een compensatie van de stoornis door een belasting.

11. De aantasting van het landschapsschoon door pylonen is een motief dat redelijkerwijze kan verantwoorden dat met het oog op de financiering van de algemene dienstverlening een specifieke bijdrageplicht ten laste van de eigenaars wordt ingevoerd. De bestreden belasting, die het ingevoerde onderscheid in de bijdrageplicht op grond van dat motief verantwoordt, streeft een fiscaal doel na. Dit fiscaal motief en doel worden niet ontkracht alleen doordat de belastingen gebeurlijk niet-fiscale neveneffecten hebben.

12. Dat de bestreden belasting vanwege deze mogelijke neveneffecten een invloed uitoefent op het beleid van de federale en gewestelijke overheden inzake het oprichten en het behoud van hoogspanningspylonen is dan ook niet *a priori* van aard om de gemeente haar fiscale bevoegdheid ter zake te doen ontzeggen.

De zaken zouden zich weliswaar anders voordoen indien mocht blijken dat de belastingen als onredelijk of onevenredig hoog te beschouwen zijn of als ze voor de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel zouden veroorzaken. Het zou er kunnen op wijzen dat er niet zozeer sprake is van niet-fiscale neveneffecten, dan wel dat verwerende partij wezenlijk een ander dan een fiscaal doel nastreeft, bestaande in de bestrijding van de landschapsverstoring, inzonderheid door het opleggen van een prohibitieve belasting.

Ook verzoekster is van mening dat, bij interferentie van de fiscale bevoegdheid van de gemeente met federale of gewestelijke bevoegdheden, het evenredigheidsbeginsel als richtsnoer moet worden gebruikt om uit te maken of de gemeente al dan niet haar fiscale bevoegdheid behoudt. Wel vindt zij dat de evenredigheid van de weerslag van de belasting niet afhankelijk is van de omvang van de gevorderde bedragen, al voegt zij daar dan weer aan toe dat er geen inmenging in de federale en gewestelijke regelingen is in geval van “onbeduidende” belastingbedragen.

Wat daar ook van zij, verzoekster kan er niet van overtuigen dat de belasting die de bestreden verordening invoert -2.000 euro per jaar per pyloon-haar en het door haar en de hogere overheden gewenste beleid inzake de aanleg van hoogspanninglijnen een disproportioneel nadeel toebrengen en een niet-fiscaal doel

doen vermoeden. Eensdeels geeft zij toe dat er geen studies voorhanden zijn die kunnen staven dat de hoogte van de belastingen de uitoefening van de federale en gewestelijke bevoegdheden dwarsboomt en laat zij verstaan dat niet het bedrag van 2.000 euro op zich bezwaarlijk is, maar dit bedrag “vermenigvuldigd met het aantal pylonen in het land”. Anderdeels is hier niet een landelijke belasting aan de orde, maar alleen een belasting op de dragende verticale constructies en zendmasten op het grondgebied van de gemeente Lint en blijkt een “veralgemeende vestiging van zulk een belasting a rato van 2.000 euro per pyloon” niet meer dan een zuivere hypothese.

13. In de gegeven omstandigheden valt de Raad van State niet bij dat de bestreden belasting deugdelijke motieven ontbeert, laat staan nog dat verwerende partij met de belasting de fiscale bevoegdheid te buiten is gegaan waarover zij op grond van de artikelen 41, 162 en 170 van de Grondwet beschikt om -binnen de grenzen van de door de wetgever opgelegde beperkingen en onder controle van de toezichthoudende overheid- gelijk welke materie aan een belasting te onderwerpen en dat zij meer bepaald het bevoegdheidsterrein van de federale overheid of het Vlaamse Gewest zou hebben betreden.

Het eerste en het vierde middel zijn ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. Een tweede middel noemt het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, alsook het materiële-motiveringsbeginsel geschonden, doordat uit niets blijkt waarom de aanwezigheid van de pylonen aan 2.500 euro per jaar belast dient te worden en niet aan een ander tarief. Verzoekster licht onder meer toe dat er steeds een rechtvaardig evenwicht moet bestaan tussen het gehanteerde belastingtarief, de bijdragecapaciteit van de belastingplichtigen en de aard van het belastbaar feit en dat enkel de gemiddelde bijdragecapaciteit van het geheel van belastingplichtigen van tel is. In voorliggend geval blijkt niet dat met een en ander rekening is gehouden. Integendeel worden, volgens verzoekster, dragende verticale constructies, die in het verleden nooit aanleiding hebben gegeven tot enige belasting, plots en zonder enige aanwijsbare reden belast ten belope van 2.000 euro. Er blijkt geen enkel redelijk en evenredig verband tussen het gekozen tarief en de bijdragecapaciteit.

15. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie benadrukt verzoekster dat noch uit het administratief dossier, noch uit de memorie van antwoord blijkt dat er een deugdelijke verklaring en uitleg is voor het gehanteerde tarief. Bovendien is de belasting, naar de mening van verzoekster, “weldegelijk kennelijk onredelijk”: waar anderen genoeg hebben aan één zendmast op het grondgebied van de gemeente en het bedrag van 2.500 euro slechts één keer moeten betalen, heeft verzoekster voor haar activiteiten veel meer pylonen nodig en wordt zij voor al die pylonen belast; het transport van elektriciteit is een dienst van algemeen belang; mocht elke gemeente een dergelijke belasting uitvaardigen, dan zou verzoekster geconfronteerd een jaarlijkse meerkost van 40.000.000 euro. Hieruit blijkt, aldus verzoekster, dat een globale belasting van 40.000.000 euro per jaar “als manifest onredelijk” moet worden beschouwd; ook voor wat het grondgebied van de verwerende partij betreft.

Beoordeling

16. Zoals hiervoor gezien, wordt de aangevochten belasting gemotiveerd door de financiële behoefte van de gemeente en de landschapsverstooring.

Wat specifiek de bepaling van het tarief van een belasting betreft, oordeelde de Raad van State eerder al, in bijvoorbeeld het arrest nr.193.808 van 4 juni 2009, dat het bij uitstek een opportuniteitskwestie betreft die verband houdt met de grondwettelijk gewaarborgde fiscale autonomie van de gemeenten en dat de keuze van het tarief weliswaar niet willekeurig mag zijn, maar dat evenmin een gekozen tarief in die zin te rationaliseren is dat heel precies wordt meegedeeld waarom exact net dát tarief in aanmerking wordt genomen en geen ander.

De Raad blijft ook in de voorliggende zaak bij dat oordeel. Het gekozen tarief is verantwoord wanneer het binnen de grenzen van de redelijkheid blijft en voor de betrokkenen geen onevenredig groot nadeel veroorzaakt.

17. In beginsel komt het de verzoekende partij toe om te doen aannemen dat zulks eventueel niet het geval is.

Ter zake blijft verzoekster in gebreke.

Noch de omstandigheid dat de belasting (relatief) nieuw zou zijn, noch de omstandigheid dat benevens verzoeksters commercieel belang, ook het algemeen belang bij het transport van elektriciteit betrokken is, vermogen te staven dat tussen, eensdeels, de bijdrageplicht ten belope van 2.000 euro per pylloon en, anderdeels, de last die door de belastingplichtigen aan de gemeenschap wordt veroorzaakt, ieder redelijk verband zoek zou zijn. Dat geldt eveneens voor verzoeksters grief dat haar bijdrageplicht groter is dan die van anderen omdat zij nu eenmaal veel pylonen op het grondgebied van de gemeente bezit; vooral het tegengestelde zou van aard zijn een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel aan te tonen.

Het argument dat uitgaat van de mogelijkheid dat alle gemeenten zullen overgaan tot eenzelfde belastingheffing en dat verzoekster dan geconfronteerd zal worden met een jaarlijkse meerkost van 40.000.000 euro, kwam ook al in het kader van het hiervoor besproken vierde middel aan bod. Het kan nog steeds niet overtuigen: *hic et nunc* is alleen een belasting op de dragende verticale constructies en zendmasten op het grondgebied van de gemeente aan de orde; een veralgemeende heffing is overigens niet meer dan een zuivere hypothese.

Met de auditeur in haar verslag, ten slotte, moet de Raad van State vaststellen dat verzoekster niet toelicht hoeveel pylonen zij op het grondgebied van verwerende partij heeft, hoeveel inkomsten zij uit die aanwezigheid genereert, wat het aandeel van de belasting in de prijs voor het transport van elektriciteit is, en dat het bijgevolg niet mogelijk is zich een oordeel te vormen over de impact van de bestreden belastingen op de verzoeksters activiteit. Ten onrechte ziet verzoekster daarin de bevestiging van haar zienswijze dat er tussen de hoogte van het belastingtarief en de gevolgen ervan -nu die niet bekend zijn- geen voldoende evenwicht bestaat. Integendeel ondersteunt het, naar het oordeel van de Raad van State, alleen maar de conclusie dat niet blijkt dat de belastingen onredelijk hoog zijn of aan de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel berokkenen.

18. Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

19. In haar verzoekschrift leidt verzoekster een derde middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een *eerste onderdeel* wordt bekritiseerd dat het aangevochten reglement alleen een belasting heft op pylonen met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld, maar masten of gebouwen of constructies van die hoogte, of pylonen van geringe hoogte, onbelast laat. Aldus zouden vergelijkbare categorieën van constructies zonder redelijke verantwoording anders behandeld worden en wordt, bijgevolg, verzoekster gediscrimineerd, gelet op het feit dat het uitsluitend doel van de belasting er kennelijk in bestaat de financiële toestand van de gemeente te regulariseren.

Een *tweede onderdeel* noemt het, bij gebreke aan een definitie van de term pyloon, niet duidelijk voor welke constructies de belasting nu al dan niet verschuldigd is. Het gevolg is “dat ofwel er totale onzekerheid heerst over het werkelijke toepassingsgebied van het besluit, ofwel bepaalde situaties dreigen belast te worden die kennelijk niet overeenstemmen met de situaties die door de invoering van de belasting bestreden worden”. Aldus is het “volstrekt onduidelijk [...] of de pylonen van verzoek[st]er, als hoogspanningslijn of als netwerk, nu al dan niet onder het betrokken reglement vallen”. Nochtans vereisten het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel dat het door de overheid vastgesteld reglement “duidelijk is minstens wat zijn toepassingsgebied betreft”.

Luidens een *derde onderdeel* is het aangevochten reglement uitsluitend ingegeven door de financiële toestand van de gemeente en treft het niettemin slechts de eigenaars van pylonen van meer dan twintig meter boven het maaiveld. De verwerende partij heeft bij het aanwenden van het differentiatie criterium geen rekening gehouden met de aard van de ingevoerde belasting; vermits ze uitsluitend om budgettaire reden is ingesteld, dient de belasting een algemene belasting te zijn.

20. In de memorie van wederantwoord voert verzoekster met betrekking tot het eerste onderdeel nog aan dat verwerende partij niet verklaart

“waarom er geen sprake is van discriminatie ten opzichte van andere categorieën van infrastructuren of constructies die eveneens ‘landschappelijke vervuiling’ met zich kunnen brengen”. Aangaande het tweede onderdeel merkt zij op dat pylonen een accessorium zijn van een hoogspanningslijn, dat zij dienen voor het dragen van de hoogspanningsgeleiders en aldus niet als individuele of op zichzelf staande constructie dienst doen. Wat het derde onderdeel betreft is het volgens verzoekster duidelijk dat slechts de eigenaars van de betrokken constructies het gat in de gemeentekas moeten vullen en niet alle eigenaars van alle “landschappelijk vervuilende” constructies en gebouwen op het grondgebied van de gemeente.

Beoordeling

21. Zoals gezien is de reden om de besproken belasting slechts aan de eigenaars van pylonen met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld op te leggen pylonen, dat die pylonen het landschap doorbreken en verstoren. Het motief en doel van de belasting in acht genomen, kon de verwerende partij, zonder de grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan, voorzien in de objectieve maatstaf van een hoogte van tenminste twintig meter, om te bepalen of een pyloon het bedoelde landschapsbederf meebrengt en dus tot de belastingheffing aanleiding dient te geven.

Aldus viseert de belasting zonder onderscheid alle pylonen van minstens twintig meter hoogte. Dat geldt eveneens voor alle masten en palen van minstens twintig meter hoogte vermits, zoals verwerende partij terecht betoogt, “de begrippen pylonen en masten eigenlijk synoniemen van elkaar zijn”. Dat de belasting dan weer niet ook op gebouwen -met of zonder schoorsteen- van minstens twintig meter hoogte toepasselijk is, laat zich verklaren door hun verschillende vormgeving en daardoor hun verschillende impact op het landschap en de open ruimte. Verwerende partij heeft terecht kunnen menen dat het om niet-vergelijkbare zaken gaat.

In de gegeven omstandigheden komt het eerste onderdeel van het middel ongegrond voor.

22. Inderdaad definieert het belastingreglement niet wat onder een pyloon moet worden begrepen. Met verwerende partij neemt de Raad van State aan dat alsdan moet “worden teruggevallen op de gewone betekenis, zoals die blijkt uit de gezaghebbende woordenboeken”.

In dit licht wordt geenszins bijgevalen dat er “totale onzekerheid” zou bestaan over het toepassingsgebied van de belasting en dat het inzonderheid “volstrekt onduidelijk” zou zijn of verzoeksters pylonen al dan niet door de belasting getroffen worden. Dat de hoogspanningspylonen van verzoekster “via de hoogspanningslijn met andere pylonen verbonden zijn en aldus (elk op zich) slechts een accessorium vormen van de hoogspanningslijn” neemt niet het weg dat het om hoogspanningspylonen blijft gaan, die als zodanig -zonder dat daarover redelijkerwijze twijfel kan bestaan- door het bestreden reglement beoogd worden.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

23. Het derde onderdeel van het middel steunt op de aanname dat het aangevochten reglement “uitsluitend ingegeven is door de financiële toestand van de gemeente”.

Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat dit foutief is en dat de gedifferentieerde bijdrageplicht waarin de belasting voorziet ook wordt verantwoord door de landschapsverstoring die pylonen veroorzaken.

Het derde onderdeel wordt bijgevolg eveneens afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 31 maart 2011,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest